

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 7C/146/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218000
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danko Lauková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3812218000.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Dankou Laukovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom ul. Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom ul. Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh **z a m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ návrhom zo dňa 27.9.2012, podaným prostredníctvom právneho zástupcu domáhal sa proti odporcovi zaplata sumy 125,- eur, z titulu majetkovej škody a sumy 448,- eur z titulu nemajetkovej ujmy.

Návrh odôvodnil tým, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX) navrhol písomným podaním, spísaným procedurálnym postupom podľa ustanovenia § 38 a nasl. zák. č. 233/1995 Z. z. súdnemu exekútorovi vykonať exekúcie, z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 6035/2008. Následne exekútor návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom predložil Okresnému súdu Prievidza a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd bol povinný o žiadosti rozhodnúť do 15 dní odo dňa jej doručenia, keďže exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 24.11.2008, a to rozhodnutím o udelenie poverenia (omeškanie trvalo viac ako 8 mesiacov). V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priet'ahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, lebo počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty,

v ktorej sa ako poškodený v predmetnej veci nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Majetková škoda, ktorá mu vznikla predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V predmetnom období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov

zamestnanca pomocou informačného systému vynaložil 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému 40,- eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. V súvislosti s nárokom o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase, zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú mu nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu, je podľa jeho názoru, dôsledkom jeho nesústreďnej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní, spojené so zásahom do výkonu jeho majetkových práv ako poškodeného. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a tiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: a/ neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, b/ neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, c/ neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvenčnej povinnosti. Primeranú náhradu nemajetkovej ujmy určil sumou 448,- eur za 8 mesiacov, pričom vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje sankcia cca 600,- eur. V zmysle zákonného postupu písomne žiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.. Odporca do podania návrhu na začatie konania na jeho žiadosť pozitívne nereagoval.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-7 zo dňa 25.10.2012 na spoločné konanie pod č. k. 7C 144/2012 spojil aj vec vedenú na Okresnom súde Prievidza č. k. 7C 146/2012.

Navrhovateľ v návrhu zo dňa 27.9.2012 uplatnil námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Prievidza. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 4NcC 613/2012-19 zo dňa 2.11.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Danka Lauková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, vedenej na Okresnom súde Prievidza č. k. 7C 144/2012 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená i vec č. k. 7C 146/2012).

Odporca navrhol návrh zamietnuť. Poukázal na zmätočnosť návrhu na začatie konania s tým, že navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, i keď on má dôkazné bremeno. Je nepravdivé jeho tvrdenie, že nemá vedomosť o spisovej značke exekučného konania, pretože v tomto konaní bol jeho účastníkom. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní bolo jedným z dôvodov, pre ktoré aj Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv spôsobených nečinnosťou exekučného súdu. Nárok navrhovateľa je pritom na súde uplatnený predčasne. Dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012. Ku dňu 27.9.2012 lehota 6 mesiacov ešte neuplynula. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní, nespĺnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť ich preukázania. Efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd, resp. predseda súdu. Ak ide o nárok, u ktorého došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred 23.4.2009, vzniesol námietku premlčania. Poukázal na to, že navrhovateľ v žalobnom návrhu neuviedol, či vecné náklady, ktoré mu mali vzniknúť, predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Nepreukázal pritom ich vznik, ani výšku. V časti nároku o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany ústavného súdu, na ktorého rozhodnutia navrhovateľ poukázal. Vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Navyše, pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa, pričom

v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť, poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Vznik nemajetkovej ujmy je u právnických a fyzických osôb pritom odlišný. Pocit členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné, keďže v predmetnom konaní si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Pokiaľ ide o zánik podnikateľských aktivít a plánov, ovplyvnenie ďalších podnikateľských postupov, navrhovateľ ich v žalobnom návrhu bližšie nekonkretizoval. Navrhovateľ pritom ani nepreukázal, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením.

Navrhovateľ návrhom zo dňa 11.11.2013, doručeným súdu dňa 14.11.2013 navrhol konanie vo veci č. k. 7C 144/2012 prerušiť, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a to v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu Trenčín č. 4NcC 613/2012 zo dňa 2.11.2012.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-190 zo dňa 14.11.2013 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená aj vec č. k. 7C 146/2012) návrh navrhovateľa zo dňa 11.11.2013, doručený súdu dňa 14.11.2013 zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 17Co 76/2014-219 zo dňa 6.5.2014 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Vo veci vedenej pod č. k. 7C 144/2012 (s ktorou vecou na spoločné konanie bola spojená aj vec č. k. 7C 146/2012) bol určený termín pojednávania na 12.8.2014, na ktorom navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu predložil podanie označené ako: Stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovanej k obsahu žaloby, v ktorom uviedol, že v žalobnom návrhu označuje osobu povinného spôsobom, ktorý umožňuje jej spoľahlivú identifikáciu, a to tak v rámci tohto súdneho konania, ako aj v rámci exekučnej agendy vedenej príslušným exekučným súdom. Žalobný návrh v časti IV. jednoznačne vypovedá o tom, že titul nároku je určený ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a ide o nesprávny úradný postup. Podrobne špecifikuje v čom vidí nesprávny úradný postup - exekučný súd nerozhodol o návrhu v zákonom predpokladanom čase a po uplynutí takto predpokladaného času bol právne významný čas v konaní bezdôvodne nečinný, čím spôsobil zbytočné priesťahy. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. platného v čase nesprávneho úradného postupu, za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri jej výkone, zbytočné priesťahy v konaní. V zmysle zákonnej úpravy nie je vylúčené, aby nesprávny úradný postup predstavoval kumuláciu právnych skutočností. V danom prípade je intenzita zásahu do jeho práv a právom chránených záujmov nesprávnym úradným postupom veľmi vysoká, z dôvodu právnych skutočností vyvolávajúcich nesprávny úradný postup, resp. rad nesprávnych úradných postupov. Štátny orgán vybavený právomocou na rozhodnutie o návrhu, ktorým je jednoznačne súd, musí vo veci konať aj bez urgencií a sťažností účastníka, ak mu v tom nebránia objektívne prekážky. Napriek tomuto faktu vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, aby súd vydal rozhodnutie. Súdu v tejto súvislosti adresoval podanie zo dňa 18.2.2009, 20.5.2009, 20.5.2010, 23.9.2010, 27.9.2010. Z uvedeného výpočtu úkonov je zrejmé, že nečinnosť a neefektívna a nekoordinovaná činnosť súdu, mu spôsobila ničím neodôvodniteľné problémy v jeho podnikateľskej činnosti a vytvorila v sfére jeho práv stav dlhotrvajúcej neistoty. Okrem toho, žiadne prostriedky nápravy nemôžu konvalidovať časový aspekt konania. Z dôvodu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom v lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá. Súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote 15 dní, bez ohľadu na konečný výsledok, t. j. bez ohľadu na to, či poverenie udelí alebo neudelí. V praxi tak môžu nastať modelové situácie, ktoré špecifikoval vo vyjadrení s tým, že podľa nich je nevyhnutné dospieť k záveru, že ak exekučný súd včas nevydá, či už poverenie, alebo uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia (ku ktorému musel dospieť v lehote 15 dní od podania návrhu) spôsobuje zbytočné priesťahy a táto jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu, ktoré je nevyhnutné hodnotiť, ako nesprávny úradný postup spôsobilý privodiť účastníkom konania škodu. Argumentácia odporcu, že ak bol návrh na vydanie poverenia podaný súdu pred 1.6.2011, pričom exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, v zmysle § 44 ods. 2 v nadväznosti na § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, sa lehota na vydanie poverenia nevzťahovala na rozhodcovské rozsudky, a to napriek tomu, že v predmetnom ustanovení

je namiesto rozhodcovského rozsudku uvedené rozhodnutie rozhodcovskej komisie, nemôže obstať a pri výklade právnych noriem je naopak nevyhnutné vychádzať z predpokladu, že zákonodarca je racionálny, a ak použil dva odlišné pojmy, myslel tým aj dve odlišné veci. Poukázal na to, že z hľadiska ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, nie je možné ústavnoprávne ospravedlniť žiaden zbytočný zásah do tohto práva, a to bez ohľadu na to, ako dlho z hľadiska času pretrváva. Samotné prekročenie lehoty upravenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku predstavuje bez ďalšieho zbytočný prieťah. Všeobecný súd má právomoc rozhodnúť o škode spôsobenej nesprávnym úradným postupom a v tejto súvislosti skúmať okolnosti označované v justičnej praxi Ústavného súdu Slovenskej republiky ako zbytočné prieťahy. Ochrana ústavnosti nie je, a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je tiež úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Podľa jeho názoru preukázal vznik škody označením dôkazov preukazujúcich nesprávny úradný postup súdu, pričom nie je možné reálne predpokladať, že nesprávny úradný postup súdu nemal na jeho majetok a aktivity žiaden vplyv (súd vykonaním úradného postupu spôsobil konečnú nevykonalnosť jeho nároku, keď požičané finančné prostriedky viac nemôže získať naspäť a zároveň o návrhu rozhodoval neprimerane dlho, pričom čas navyše pri hospodárskych aktivitách niečo stojí). Toto všetko predstavuje škodu na jeho strane. Nečinnosť súdu spôsobila zmenu v pracovných aktivitách jeho (navrhovateľa) zamestnancov (práca navyše) a v administratívnych postupoch (úkony navyše), a to v smere zvýšenia objemu prác a postupov. V hraničných prípadoch znamenala nutnosť prijať nových zamestnancov na pokrytie zvýšeného objemu prác. Dôsledkom je zníženie majetku na jeho strane. Ako náhradu majetkovej škody si uplatňuje náklady, ktoré mu vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nekonaním exekučného súdu: náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, náklady na udržiavanie a správu informačného systému, náklady na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde (náklady, ktoré musel vynaložiť na zamestnancov, poštovné, papier, tlač, elektronické služby, atď.) v záujme toho, aby docielil postup v exekučnom konaní a rozhodnutie o jeho návrhu. Ak by súd bol včas rozhodol, nemusel by sa prostredníctvom svojich zamestnancov venovať urgenciám, sťažnostiam, evidencii prípadov, kde nebolo rozhodnuté, atď. Pre konanie nie je významný fakt, ako bolo o jeho návrhu rozhodnuté (či pozitívne, alebo negatívne), keďže toto nemohlo ovplyvniť jeho činnosť v snahe dosiahnuť (akékoľvek) rozhodnutie o návrhu na vydanie poverenia. K uplatňovanej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je vylúčené, že i pri obchodnej spoločnosti môže vzniknúť aj iná ako peňažná škoda, volajúca po finančnom odškodnení. Podľa jeho názoru jednoznačne preukázal, že konštatovanie porušenia práv nie je v danej veci dostačujúce na dosiahnutie spravodlivosti, a to predloženou argumentáciou dokumentujúcou intenzitu, rozsiahlosť a komplexnosť následkov vyvolaných porušením práv.

Opis stanoviska navrhovateľa k vyjadreniu odporcu k obsahu žaloby (agenda ISTINA RS) bol odporcovi doručený dňa 18.8.2014 (č. l. 391 p.v. spisu č. k. 7C 144/2012).

Navrhovateľ návrhom zo dňa 13.8.2014 v konaní č. 7C 144/2012 (s ktorým na spoločné konanie bola spojená vec č. k. 7C 146/2012) navrhol, aby súd vylúčil na samostatné konanie veci, ktoré boli spojené na spoločné konanie pod č. 7C 144/2012.

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-405 zo dňa 28.8.2014 vylúčil na samostatné konanie aj vec č. k. 7C 146/2012, ktorá bola uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 7C 144/2012-7 zo dňa 25.10.2012 spojená na spoločné konanie s vecou č. k. 7C 144/2012. Uznesenie bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa a odporcovi doručené dňa 11.9.2014.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa na pojednávanie nedostavili. V predloženej písomnej podaní uviedli, že navrhovateľovi doteraz nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvúčení sudcov Okresného súdu Prievidza. Navrhovateľ pritom trvá na tom, aby mu toto rozhodnutie bolo doručené, lebo má záujem sa proti nemu brániť podaním sťažnosti na Ústavný súd SR. Uviedol ďalej, že ak ide v prejednávanej veci o agendu ISTINA RS, na preukázanie skutočnosti, že postup exekučného súdu je nesprávny si dal spracovať znalecký posudok znalcom v odbore 330000 - Právne vzťahy k cudzine, odvetvie 330300 - Európske právo, ktoré zodpovie na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie smernice Rady 93/13/EHS. Znalecký posudok navrhuje ako dôkaz so zásadnou povahou.

Tunajší súd právnenému zástupcovi navrhovateľa na e-mail oznámil, že žiadosť o zrušenie určeného pojednávania neakceptuje a pojednávanie vo veci sa uskutoční. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci sa nejedná o agendu ISTINA RS, a ďalej na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. k. 4NcC 613/2012-19 zo dňa 2.11.2012, z konania č. 7C 144/2012, s ktorým na spoločné konanie v čase rozhodovania odvolacieho súdu bola spojená aj vec č. k. 7C 146/2012, ktorá na samostatné konanie bola vylúčená až uznesením zo dňa 28.8.2014. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 4NcC 613/2012-19 zo dňa 2.11.2012 rozhodol, že JUDr. Danka Lauková nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci č. k. 7C 144/2012. Uznesenie Krajského súdu Trenčín bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 21.2.2013, pričom na základe neho už aj podal ústavnú sťažnosť, ktorú predložil v súvislosti s procesným návrhom v konaní č. k. 7C 144/2012 zo dňa 11.11.2013, doručeným súdu dňa 14.11.2013, na prerušenie konania. Ako to už bolo uvedené, Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 144/2012-190 zo dňa 14.11.2013 tento návrh na prerušenie konania zamietol a odvolací súd uznesením č. k. 17Co 76/2014-219 zo dňa 6.5.2014, uznesenie okresného súdu potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu Trenčín vyplýva, že o vznesenej námietke zaujatosti sudcu JUDr. Danky Laukovej nadriadený súd už rozhodol, a že Ústavný súd SR sťažnosť navrhovateľa o porušení práva na zákonného sudcu a práva na prerokovanie veci nestranným súdom nálezom z 30.4.2013 č. k. I.ÚS 250/2013-10, odmietol. Navrhovateľovi a jeho právnenému zástupcovi všetky uvedené skutočnosti, v čase podania žiadosti o zrušenie určeného termínu pojednávania, boli známe. Súd dospel k názoru, že neboli splnené podmienky pre odročenie (zrušenie termínu) pojednávania z dôvodu označeného právneným zástupcom navrhovateľa, v zmysle § 119 O.s.p., a vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal v jeho a navrhovateľovej neprítomnosti. Navrhovateľ a jeho právny zástupca si sami zmarili možnosť zrealizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia.

Odporca neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil písomne. Súhlasil, aby súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu č. k. 15Er 2327/2008.

Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav:

Zo spisu č. k. 15Er 2327/2008 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 10.10.2008. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 15.4.2008. Dňa 21.10.2008 súd exekútorovi oznámil, že je potrebné, aby vyzval oprávneného na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie a to v časti vymáhaného úroku z omeškania, ktorý v návrhu nie je uvedený. Dňa 13.11.2008 exekútor predložil súdu opravený návrh na vykonanie exekúcie v časti vymáhaného úroku z omeškania. Dňa 24.11.2008 súd vydal exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009 zamietol námietky povinného proti exekúcii. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že oprávnený sa k námietkam vyjadril dňa 29.12.2008. Uznesenie právnenému zástupcovi oprávneného bolo doručené dňa 28.1.2009. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 2327/2008-31 zo dňa 18.3.2010 exekúciu v celosti zastavil z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je právom nedovolené, resp. odporuje dobrým mravom. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 17CoE 448/2010-56 zo dňa 26.1.2011 uznesenie okresného súdu potvrdil. Z odôvodnenia odvolacieho súdu vyplýva, že sa stotožnil v plnom rozsahu s odôvodnením okresného súdu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/, bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní, a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote,

nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom od 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 10.10.2008 exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd k právnemu záveru, že návrh nie je podaný dôvodne.

Odporca tiež v konaní namietal nedostatky návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti súd konštatuje, že pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu, tak návrh navrhovateľa v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať, na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci poskytol súdu len tvrdenie, že vo veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Pokiaľ navrhovateľ vykonal dôkaz, a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka podanej žiadosti o prerokovanie nároku, vykonanie tohto dôkazu nebolo možné, pretože Ministerstvo spravodlivosti SR nevedlo osobitný spis pre podanú žiadosť. Podľa odporcu navrhovateľ neposkytol, ani napriek opakovaným výzvam v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku. Za tohto stavu, keď navrhovateľ tvrdil, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca v zásade uvedenú skutočnosť potvrdil, súd uzavrel, že žiadosť o predbežné prerokovanie navrhovateľom bola podaná v deň 23.4.2012, nárok bol uplatnený na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, súd považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Súd nevidel v podaní predmetného návrhu pred uplynutím šesťmesačnej lehoty prekážku v konaní o nároku navrhovateľa, pretože uvedená šesťmesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v nasledujúcich dňoch a je zrejmé, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Vychádzajúc z právnej úpravy § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 citovaného zákona, platného do 31.12.2012 nemožno i v takomto prípade uprieť navrhovateľovi právo obrátiť sa na súd s nárokom na náhradu škody. Zákon podľa tejto úpravy nespájal s nedostatkom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a neposkytnutím následnej súčinnosti žiadateľa dôsledok zániku nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa, že predložil prílohu - potvrdenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v žalobe týkajúcej sa konania EX 11017/2008, tak toto nie je pravdivé, lebo súd úradnou činnosťou zistil, že takéto potvrdenie sa v uvedenom spise nenachádza.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení platnom ku dňu 31.12.2012 právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Nesprávnym úradným postupom sa zakladá objektívna zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť, a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok, ktorými sú: a/ nesprávny úradný postup, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka v konaní unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

Navrhovateľ mal v konaní povinnosť preukázať súčasné splnenie troch podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam, upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

Úradný postup nie je spravidla možné právnym predpisom (§ 9 zák. č. 514/2003 Z.z.) upraviť do najmenších podrobností tak, aby zahŕňal všetko, čo je potrebné pri výkone právomoci príslušného orgánu vykonať. Preto treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup príslušného orgánu smeruje.

Škodou podľa výkladu súdnej praxe (zák. č. 514/2003 Z.z. ju nedefinuje) sa rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú možno objektívne vyjadriť v peniazoch, a ktorá sa prejavuje ako skutočná škoda, a ako ušlý zisk. Skutočnou škodou je majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného, a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do pôvodného stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo účelné. Ušlým ziskom sa rozumie majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá na rozdiel od skutočnej škody spočíva v tom, že nedošlo k rozmnoženiu majetkových hodnôt poškodeného, ktoré bolo možné očakávať so zreteľom na obvyklý chod veci.

Zákon č. 514/2003 Z.z. nevysvetľuje ani vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba objektívnych súvislostí, v rámci ktorej jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku.

V priebehu konania odporca uplatnil námietku premlčania nároku navrhovateľa.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania.

V § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. je ustanovená trojročná subjektívna premlčacia doba a pre začatie jej plynutia je významný subjektívny prvok a to, kedy sa poškodený „dozvedel“ o škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť (vyčíslit) v žalobnom návrhu. Vzhľadom na to, že zodpovedným subjektom je zo zákona štát, v § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. nie je ustanovené, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je významné, kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Podľa názoru súdu, v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, platí len trojročná subjektívna premlčacia doba a nie aj desaťročná objektívna premlčacia doba. Ustanovenie § 19 ods. 2 uvedeného zákona totiž viaže začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby len na okamih doručenia, prípadne oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, a nie tiež na existenciu nesprávneho úradného postupu.

Navrhovateľ uplatnený nárok o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy odvodzuje od toho, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti.

Ako to už bolo uvedené v odôvodnení rozhodnutia, ak navrhovateľ tvrdil, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca uvedenú skutočnosť potvrdil, súd dospel k záveru, že žiadosť bola podaná dňa 23.4.2012.

Vo veci č. k. 15Er 2327/2008 (EX 6035/2008) žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 10.10.2008. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 15.4.2008. Dňa 21.10.2008 súd exekútorovi oznámil, že je potrebné, aby vyzval oprávneného na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie a to v časti vymáhaného úroku z omeškania, ktorý v návrhu nie je uvedený. Dňa 13.11.2008 exekútor predložil súdu opravený návrh na vykonanie exekúcie v časti vymáhaného úroku z omeškania. Dňa 24.11.2008 súd vydal exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009 zamietol námietky povinného proti exekúcii. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že oprávnený sa k námietkam vyjadril dňa 29.12.2008. Uznesenie právneho zástupcovi oprávneného bolo doručené dňa 28.1.2009. Navrhovateľ tvrdil, že v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu - na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur, t. j. celkovo 125,- eur. O tom, že poverenie v predmetnej exekučnej veci bolo vydané, sa oprávnený (a tiež povinný) dozvedel v súvislosti s doručením upovedomenia o začatí exekúcie od exekútora, čo muselo byť ešte pred 29.12.2008, kedy sa vyjadroval v písomnej forme k námietkam povinného k exekúcii. Ako to už bolo uvedené, tvrdil, že v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil náklady v celkovej výške 125,- eur. Tieto náklady mal teda vynaložiť v období medzi 10.10.2008 a 24.11.2008. O ich vynaložení v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom sa preto musel dozvedieť momentom, keď mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie exekútorom s obsahom, že je poverený súdom vykonať exekúciu, resp. dňa 28.1.2009, kedy jeho právneho zástupcovi exekučným súdom bolo doručené uznesenie č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009. V tento deň sa tiež dozvedel, že už bolo vydané súdom pre exekútora poverenie na vykonanie exekúcie, a že teda vynaložil tvrdené náklady, a ktoré je možné určiť konkrétnou sumou, a ktoré si uplatňuje titulom majetkovej škody (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 17Co 117/2014).

Navrhovateľ návrh o náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že márnym plynutím času, t. j. v období, ktoré malo zbytočne uplynúť medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, bolí reálne ohrozené legitímne jeho očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky a tiež malo dôjsť k vyvolaniu rizík: a/ neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, b/ k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, c/ k insolvenčii povinného, d/ k stavom u členov riadiacich orgánov, u majiteľov spoločnosti frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, e/ k zániku ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, f/ k hospodárskej strate, g/ k ovplyvneniu jeho podnikateľských postupov a k spôsobeniu neistoty v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy predstavuje satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv a jeho vyjadrenie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré sa tiež premlčuje, a to v trojročnej lehote (§ 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012). Práva navrhovateľa mali byť porušované v období od 10.10.2008 do 24.11.2008, v ktorý deň súd poveril exekútora vykonaním exekúcie. O nemajetkovej ujme sa preto musel dozvedieť momentom, keď mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie exekútorom s obsahom, že je poverený súdom vykonať exekúciu, resp. dňa 28.1.2009, kedy jeho právneho zástupcovi exekučným súdom bolo doručené uznesenie č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009. V tento deň sa tiež dozvedel, že už bolo vydané súdom pre exekútora poverenie na vykonanie exekúcie a vtedy bolo možné nemajetkovú ujmu vyčíslieť konkrétnou sumou.

Návrh na začatie konania vo veci bol podaný dňa 27.9.2012, t. j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť v deň nasledujúci po dátume 22.1.2009, t. j. 23.1.2009 a jej plynutie sa skončilo dňa 23.1.2012. Otázkou premlčania uplatnených nárokov sa súd zaoberal ako primárnou otázkou, a meritórne sa vecou nezaoberal.

O trovách súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

Navrhovateľ v konaní nebol úspešný, a odporcoví trovy nevznikli. Preto o trovách súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne, prostredníctvom tunajšieho súdu vo dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie musí obsahovať označenie účastníkov konania, voči ktorému rozsudku smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom odvolateľ vidí nesprávnosť rozhodnutia alebo postupu súdu, čoho sa odvolaním domáha, musí byť podpísané a datované. Odvolanie možno odôvodniť len z dôvodov podľa § 205 ods. 2 O.s.p..